

И никакъвъ стонъ, ни въздишка, ни гласъ
 Не идяхъ въ тая вселенна заспала...
 И тъй бѣше тихо, като че тогасъ
 Всемирната съзрбъ бѣ на вѣки умряла...

1888.

XXIII.

КАТО ПЧЕЛИ.

Като пчели, когато се рождтъ,
 Исхвъркнали изъ кошура си тѣсни,
 Така и мойтѣ тжговити пѣсни
 На облакъ изъ сърдцето ми летятъ;

Като потокъ, отприщенъ отъ яруга
 Висока, мойта скръзь лудѣй —
 По-скоро, въ мигъ, да се излѣй, —
 Бухти, една вълна залива друга.

И леко мойтѣ стихове текжтъ,
 И всѣка пѣсенъ е едно мъченъе
 Излѣно, едно сладко облегченъе
 За ранитѣ, въ душа ми що горжтъ.

Благодарж ти, Творче, въ този часъ тежки,
 Че далъ ми си за пѣснитѣ дартъ:
 И пѣснитѣ, като съзвитѣ жежки,
 Скръзбта услаждатъ, мжкитѣ цѣржтъ.

1888.

XXIV.

ПРѢДПРОЛѢТНИ СОННЕТИ.

I.

Витоша.

Сърдито Витоша се йоще ежи
 Подъ зимната си пелена я мразъ,
 И часъ по часъ фжртуната я мрѣжи